

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer zesentwintig

Jeff Pippenger
2026-01-12

Nummer Zesentwintig

De vier geslachten van Joël vertegenwoordigen een voortschrijdende verwoesting van Gods wijngaard vanaf 1863 tot aan de zondagwet. Het getal vier symboliseert ook vier eigenschappen van het karakter van Christus. De cherubs in het heiligdom hebben vier gelaatsuitdrukkingen, en die uitdrukkingen stemmen overeen met de viervoudige indeling van het oude Israël, zoals het zich rondom het heiligdom legerde. Zij vertegenwoordigen ook de vier evangeliën.

Wat de gedaante van hun aangezichten betreft: zij vieren hadden het aangezicht van een mens, en het aangezicht van een leeuw aan de rechterzijde; en zij vieren hadden het aangezicht van een os aan de linkerzijde; zij vieren hadden ook het aangezicht van een arend. Ezechiël 1:10.

En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had een aangezicht als van een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk. Openbaring 4:7.

De Bijbel (Numeri 2) beschrijft de 12 stammen — met uitzondering van Levi, die zich onmiddellijk rondom de tabernakel legerde — geordend in vier legerkampen van elk drie stammen, opgesteld naar de vier windrichtingen rondom het heiligdom, elk onder een banier, dat wil zeggen een vaandel of veldteken. Deze ordening schiep een symbolische parallel, waarbij het aardse legerkamp de hemelse troon weerspiegelt, die door de cherubs wordt bewaakt.

Juda keek naar het oosten, naar de opgaande zon bij de ingang van het heiligdom. Juda's banier was een leeuw, want deze vertegenwoordigt de Leeuw uit de stam van Juda. De twee stammen die bij Juda waren, waren Issachar en Zebulon. In het visioen van Johannes was het eerste beest als een leeuw, evenals de cherubs van Ezechiël een gezicht van een leeuw hadden. Ruben, het symbool van de mens, bevond zich aan de zuidzijde met Simeon en Gad. In het westen was Efraïm, met Benjamin en Manasse, voorgesteld door de os. In het noorden was Dan, met Aser en Naftali, voorgesteld door de adelaar. De verbondenheid van de stam met de vier gezichten van het hemelse heiligdom wordt weergegeven in de vier evangeliën.

Mattheüs is de Leeuw uit de stam van Juda, Markus is de offeros, Lukas de mens en Johannes de hoogvliegende adelaar. Christus definieert Zichzelf als de Leeuw uit de stam van Juda als Degene die Zijn profetisch Woord verzegelt en ontzegt. Het boek Mattheüs bevat meer rechtstreekse verwijzingen naar de vervulling van Messiaanse profetieën (12) dan de andere drie evangeliën samen. Het is zelfs niet bij benadering vergelijkbaar.

Het boek Matteüs vertegenwoordigt Gods profetische Woord. Lukas, die arts was, presenteert zijn evangelie vanuit het perspectief van Christus als de Zoon des mensen, want Lukas is het aangezicht van de mens. Markus presenteert zijn evangelie van Christus vanuit het perspectief van de offergave die Christus vertegenwoordigde, want Markus is de os. Johannes is de hoogvliegende arend, die in zijn uiteenzetting van het evangelie van Christus de diepe dingen van God heeft voorgesteld.

Het is van belang het boek Mattheüs te begrijpen zoals het binnen het profetische Woord wordt voorgesteld. Het boek Mattheüs is de Leeuw uit de stam van Juda, de Meester van Zijn profetische Woord, de Wonderbare Telleer van geheimen, de Wonderbare Taalkundige, Degene die Zijn Woord verzegelt en ontzegt. Jezus is de Alfa en de Omega, en Hij is het Woord. Het eerste boek van het Nieuwe Testament en het laatste boek van het Nieuwe Testament zijn profetische boeken. De meesten kennen dit feit over het boek Openbaring, maar zij hebben wellicht niet onderkend dat Mattheüs de alfa van het Nieuwe Testament is en daarom in overeenstemming moet zijn met de omega van het Nieuwe Testament. Het moet het einde vertegenwoordigen, namelijk het boek Openbaring.

Wanneer wij daarom in Mattheüs de parallelle lijn van Genesis' lijn van verbondsgeschiedenis vinden, uiteengezet in de hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig, dan is dit niets minder dan een waarheid die de Leeuw uit de stam van Mattheüs ontzegt. De twaalf hoofdstukken van verbondsgeschiedenis die in Genesis, Mattheüs en Openbaring worden weergegeven, worden nu ontzegt, en wat wij vaststellen is dat hoofdstuk drieëntwintig van Mattheüs de scheiding vertegenwoordigt van de wijzen en de dwazen in de gelijkenis van de wijngaard. Acht weëen over het vroegere verbondsvolk, die hun profetische tegenhanger vinden in de acht zielen die de honderdvier-en-veertigduizend vertegenwoordigen, die de ark der veiligheid binnengaan. 23 is een voorstelling van het werk dat begon in het hemelse heiligdom toen de 2300 dagen op 22 oktober 1844 ten einde liepen, en dit zal zich opnieuw voordoen bij de spoedig komende zondagswet. Hoofdstuk 23 markeert deze waarheid.

Hoofdstuk vierentwintig speelt zich af op het ogenblik dat Christus zojuist Zijn samenspraak met het afvallige Israël heeft beëindigd en voor de laatste maal de tempel van de Jood heeft verlaten. Het getal 24 is een symbool van de overgang van het oude naar het moderne Israël, juist dat punt in de profetische geschiedenis waarop Christus stond toen Hij Zijn boodschap in Mattheüs vierentwintig bracht. De profetische boodschap van Mattheüs 24 is een goddelijke illustratie van de methode van regel op regel, die in het bijzonder de geschiedenis van de Millerieten behandelt, en daarom de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend. 24 wordt voorgesteld door de gemeente van Openbaring twaalf, die op de maan staat, welke het licht van de Zon der gerechtigheid weerkaatst. Op haar hoofd zijn twaalf sterren die 24 vertegenwoordigen, want zij beeldt de geschiedenis uit die voorafgaat aan de geboorte van Christus, wanneer de 12 stammen van het oude Israël de twaalf discipelen van het moderne Israël zouden worden. In hoofdstuk vierentwintig wordt de Milleritische geschiedenis van 1798 tot aan de grote teleurstelling voorgesteld. Dan volgt Mattheüs 25.

Het getal 25 is een symbool van de Levieten, hetzij goed, hetzij slecht, maar evenzeer vertegenwoordigt het de scheiding tussen de wijze en de goddeloze Levieten. Matteüs 25 duidt, op grond van drie getuigen, of drie gelijkenissen, het scheidingsproces aan dat door het getal vijfentwintig wordt voorgesteld. Uiteraard vertegenwoordigt de gelijkenis van de tien maagden de geschiedenis van de Millerieten, en tevens de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Die geschiedenis is de geschiedenis van de eerste engel; de gelijkenis van de talenten is de tweede engel en de gelijkenis van de schapen en de bokken is het oordeel van de derde engel.

Hoofdstuk zesentwintig tot en met achtentwintig beschrijven de geschiedenis van het Pascha tot aan de evangelieopdracht na de kruisiging.

En het geschiedde, toen Jezus al deze woorden geëindigd had, dat Hij tot Zijn discipelen zeide: Gij weet dat na twee dagen het Pascha is, en de Zoon des mensen overgeleverd wordt om gekruisigd te worden. Mattheüs 26:1, 2.

Een samenvatting van de verschillende wegmarkeringen in hoofdstuk 26 is als volgt: in de verzen drie tot en met vijf wordt het plan beraamd om Jezus te doden. Vervolgens wordt Jezus in Bethanië gezalfd in de verzen zes tot en met dertien. In de verzen veertien tot en met zestien verradt Judas Christus voor dertig zilverstukken. Daarna volgde het Pascha met Zijn discipelen, in de verzen zeventien tot en met vijfentwintig. In de verzen zesentwintig tot en met negenentwintig stelt Jezus het avondmaal des Heren in, en in vers dertig voorzegt Jezus Petrus' verloochening. In de verzen zesendertig tot en met zesenvierzig is Jezus in Gethsémané. In de verzen zevenenveertig tot en met zesenvijftig wordt Jezus gearresteerd; vervolgens staat Jezus in de verzen zevenenvijftig tot en met achtenzestig voor Kajafas en het Sanhedrin. Vanaf vers negenenzestig wordt Petrus' verloochening van Christus uiteengezet. Het hoofdstuk bevat tien specifieke wegmarkeringen die in de laatste dagen herhaald zullen worden.

Hoofdstuk zevenentwintig heeft eveneens tien duidelijke wegmarkeringen. Jezus wordt aan Pilatus overgeleverd, vervolgens hangt Judas zich op, daarna wordt Jezus voor Pilatus gebracht, vervolgens wordt Barabbas gekozen, Pilatus levert Jezus over om gekruisigd te worden, daarna wordt Jezus bespot, vervolgens de kruisiging, daarna de dood van Jezus, vervolgens wordt Jezus begraven en ten slotte getuigt de wacht bij het graf.

Hoofdstuk achtentwintig kent slechts drie wegmerken, waarvan het eerste de opstanding is, gevolgd door de leugen van het Sanhedrin en vervolgens de grote opdracht. Drie hoofdstukken met drieëntwintig afzonderlijke wegmerken van het kruis die in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend zullen worden herhaald.

Mattheüs 26 – Tien Wegmarkeringen

1. Samenzwering van de overpriesters en de oudsten om Jezus te doden (verzen 3–5)
2. De zalving te Bethanië door de vrouw met de albasten kruik (vv. 6–13)
3. Judas stemt ermee in Jezus te verraden voor 30 zilverstukken (vv. 14–16)
4. Voorbereiding en gebruik van het Pascha met de discipelen (vv. 17–25)

5. Instelling van het Avondmaal van de Heer (vv. 26–29)
6. Voorspelling van Petrus' verloochening (vv. 30–35)
7. Zielenood in Getsemane (verzen 36–46)
8. Verraad en arrestatie van Jezus (verzen 47–56)
9. Jezus voor Kajafas en het Sanhedrin gebracht (vv. 57–68)
10. Petrus' drievoudige verloochening (vv. 69–75)

Matteüs 27 – Tien Wegmarkeringen

1. Jezus aan Pilatus overgeleverd (verzen 1–2)
2. Judas' berouw en zelfmoord (verzen 3–10)
3. Jezus voor Pilatus – het formele Romeinse verhoor (verzen 11–14)
4. De keuze voor Barabbas boven Jezus (vv. 15–26)
5. Pilatus levert Jezus over om gekruisigd te worden (inbegrepen in de vrijlating van Barabbas)
6. Bespottung en geseling door de soldaten (vv. 27–31)
7. De kruisiging (vv. 32–44)
8. De dood van Jezus (vv. 45–50)
9. Bovennatuurlijke tekenen en de begrafenis door Jozef van Arimathea (verzen 51–61)
10. Plaatsing van de wacht bij het graf (vv. 62–66)

Matteüs 28 – Drie herkenningspunten

1. De opstanding en het lege graf (vv. 1–10)
2. De leugen van de overpriesters en de oudsten tegenover de soldaten (vv. 11–15)
3. De Grote Opdracht (verzen 16–20)

Evenals Christus' ervaring vanaf de zalving te Bethanië tot aan de Grote Opdracht het einde van Zijn aardse bediening en het begin van het evangelie aan alle volken markeerde, zo worden deze zelfde wegwijzers herhaald in de ervaring van Gods overblijfsel naarmate zij het einde van de genadetijd en hun uiteindelijke overwinning naderen.

Hoofdstukken zesentwintig tot en met achtentwintig vertegenwoordigen de geschiedenis van het Pascha, gestructureerd op grond van 23 afzonderlijke wegmerken, die worden herhaald gedurende de geschiedenis die leidt tot en volgt op de zondagswet.

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het allerheiligste, tot de reiniging van het heiligdom, zoals in Daniël 8:14 wordt getoond; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, door Maleachi voorzegd, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom tot de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” *The Great Controversy*, 427.

Het einde van de 2300 dagen op 22 oktober 1844 wordt herhaald bij de zondagswet. De 23 wegmarkeringen die zich in de laatste drie hoofdstukken van Mattheüs bevinden, duiden op het kostbare bloed dat wordt aangewend om de Goddelijkheid met de menselijkheid te verbinden.

„De voorbede van Christus ten behoeve van de mens in het heiligdom daarboven is even wezenlijk voor het heilsplan als Zijn dood aan het kruis. Door Zijn dood begon Hij dat werk, dat Hij na Zijn opstanding is opgevaren om in de hemel te voltooien. Wij moeten door het geloof binnengaan binnen het voorhangsel, ‘waarheen de Voorloper voor ons is binnengegaan.’ Hebr. 6:20. Daar wordt het licht van het kruis van Golgotha weerkaatst. Daar kunnen wij helderder inzicht verkrijgen in de verborgenheden van de verlossing. De zaligheid van de mens wordt tot stand gebracht tegen een voor de hemel oneindige prijs; het gebrachte offer beantwoordt aan de ruimste eisen van de overtreden wet van God. Jezus heeft de weg tot de troon van de Vader geopend, en door Zijn middelaarschap kan het oprechte verlangen van allen die in geloof tot Hem komen, voor God worden gebracht.” The Great Controversy, 489.

Hoofdstuk 23 van Mattheüs legt de nadruk op de veroordeling van het valse priesterschap. Hoofdstukken zesentwintig tot en met achtentwintig vormen de omega van hoofdstuk drieëntwintig. De valse Levieten, de in opstand toenemende rebellie van de oude mannen gedurende vier generaties, brachten de wegmarkeringen in de laatste drie hoofdstukken voort.

Hoofdstuk vierentwintig duidt de methode van „regel op regel” aan als de methode van Christus, daar Hij de verwoesting van Jeruzalem gebruikt om de dingen die zijn, de dingen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn te beschrijven.

De val van Jeruzalem in 70 n.Chr. vond plaats op dezelfde dag van het jaar waarop Jeruzalem voor het eerst door Nebukadnezar werd verwoest. De verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar was geschiedenis uit het verleden, en de geschiedenis van Christus, toen Titus Jeruzalem innam, was een voorafschaduwing van het einde van de wereld. Mattheüs 24 brengt de methodologie van „regel op regel” naar voren en identificeert daarmee „methodologie” als een element van het profetische getuigenis.

Het is in hoofdstuk 24 dat Christus wijst op de noodzaak om de „gruwel der verwoesting”, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, te verstaan: juist het fundamentele inzicht van William Miller, en het symbool dat het gezicht in Daniël bevestigt. Het vertegenwoordigt tevens de opstand van het adventisme, doordat zij het Milleritische begrip van „het dagelijkse” in het boek Daniël verwierpen en aldus deel kregen aan de krachtige dwaling van 2 Thessalonicenzen hoofdstuk twee. Het hoofdstuk houdt rechtstreeks verband met Lukas 21 en duidt daarmee 11 augustus 1840 tot en met 22 oktober 1844 aan, hetgeen 9/11 tot aan de zondagswet typeert. Het houdt ook verband met de „tijden der heidenen” in Lukas 21:24, hetgeen een primaire sleutel is tot het ontsluiten van de „zeven tijden” van Mozes, terwijl het tevens overeenkomt met het meten van de tempel in Openbaring elf.

Beginnend met hoofdstuk drieëntwintig, gevolgd door 24 en 25, en vervolgens eindigend met hoofdstukken 26 tot en met 27, drie hoofdstukken die drieëntwintig wegmarkeringen bezitten,

welke de omega zijn van de alfa van hoofdstuk drieëntwintig. Hoofdstuk zesentwintig, opgeteld bij zevenentwintig en achtentwintig, is gelijk aan „81”, wat een symbool is van het priesterschap. Op grond van drie getuigen (Genesis, Mattheüs en Openbaring) vormen de hoofdstukken 11 tot en met 22 één lijn. De hoofdstukken 23 tot en met 28 zijn een lijn van waarheid die met 23 begint en met 23 eindigt.

De hoofdstukken één tot en met tien vormen de eerste van drie profetische lijnen in het boek Mattheüs. Tien hoofdstukken, gevolgd door twaalf hoofdstukken, gevolgd door zes hoofdstukken. De inspiratie deelt ons mee dat alle boeken van de Bijbel samenkomen en eindigen in de Openbaring, en daarom komen ook alle boeken van de Bijbel samen en eindigen zij in Mattheüs. Mattheüs wijst, als het aangezicht van de leeuw uit de stam van Juda, twaalf onderscheiden Messiaanse profetieën aan, en die twaalf passages brengen de wegmerken voort van de geschiedenis van de Millerieten en van de honderd vierenveertigduizend. Zoals het boek Openbaring begint met de openbaring van Jezus Christus, zo biedt Mattheüs hoofdstuk één een openbaring van Jezus Christus die verbonden is met het leven en getuigenis van Mozes, met de geschiedenis van de antichrist, terwijl het de drie elementen van de triomferende gemeente aanduidt, zoals vertegenwoordigd door de profeet, de priester en de koning.

Mattheüs begint met de openbaring van Jezus Christus in de context van Gods verbond met een uitverkoren volk. Van Abraham tot David waren veertien geslachten, van David tot de Babylonische gevangenschap waren veertien geslachten, en van Babylon tot Christus zijn opnieuw veertien geslachten. De geslachtslijn van Christus in Mattheüs stemt overeen met Mozes, want Mozes is de alfa van Christus, de omega. Het leven van Mozes van honderdtwintig jaar stemt overeen met de honderdtwintig jaar van genadetijd in de geschiedenis van Noach. Het verbond van Noach is daarom verbonden met het verbond van een uitverkoren volk. De honderdtwintig jaar van Mozes vertegenwoordigen drie perioden van veertig jaar, die hun afsluiting vonden met Mozes die de Egyptenaar doodde aan het einde van veertig jaar, en met de eerstgeborene, de farao en zijn leger die werden gedood aan het einde van de tweede periode van veertig jaar. De tweede periode van veertig jaar eindigde bij een opstand te Kades, en de derde periode van veertig jaar eindigde bij de tweede opstand te Kades. Alle drie de profetische lijnen van de alfa eindigen te Kades, en de drie profetische lijnen van de geslachtslijn van Mattheüs eindigen bij David, de Babylonische gevangenschap en de Boodschapper van het verbond.

Wanneer de alfa van Mozes in overeenstemming wordt gebracht met de omega van Christus, zijn er zes getuigen van Kades, namelijk 1863 en de zondagswet. De genealogie van Mattheüs plaatst koning David te Kades, waar het afvallige adventisme naar Babylon wordt gevoerd, terwijl Christus het verbond bevestigt met de honderd vierenveertigduizend. Door David bij de zondagswet te plaatsen, wordt een tweede getuige van David gevestigd, waarbij David een van de drie menselijke vertegenwoordigers is die begonnen te dienen toen zij dertig jaar oud waren. Christus, David, Jozef en Ezechiël begonnen allen hun werk op dertigjarige leeftijd. Samen vertegenwoordigen de vier dertigjarigen die begonnen te dienen de vereniging van de Godheid met de mensheid, wanneer de strijdende kerk wordt veranderd in de triomferende kerk. Die kerk bestaat uit een profeet, een priester en een koning. De verandering wordt gemarkeerd bij de zondagswet,

die tevens Kades is; daarom komt David in de genealogie van Mattheüs overeen met de dertigjarige David.

De dertig jaren van voorbereiding stemmen overeen met de vierhonderddertig jaren van het verbond van Abraham, en ook met de leeftijd van een priester en de 1290 jaren van Daniël 12:11. In het volgende artikel zullen wij elk van die twaalf Messiaanse profetieën in het boek Mattheüs beschouwen. Eerst identificeren wij drie profetische lijnen binnen Mattheüs: hoofdstukken één tot en met tien, gevolgd door hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig, en vervolgens drieëntwintig tot en met achtentwintig.

“Gedurende enige tijd na de teleurstelling in 1844 hield ik, evenals het adventsvolk, eraan vast dat de deur van de genade toen voor altijd voor de wereld gesloten was. Dit standpunt werd ingenomen voordat mij mijn eerste visioen werd gegeven. Het was het licht dat God mij gaf dat onze dwaling corrigeerde en ons in staat stelde de ware positie te zien.

„Ik ben nog steeds een gelovige in de theorie van de gesloten deur, maar niet in de zin waarin wij de term aanvankelijk gebruikten of waarin hij door mijn tegenstanders wordt gebruikt.”

“In de dagen van Noach was er een gesloten deur. In die tijd vond er een terugtrekking plaats van de Geest van God van het zondige mensengeslacht dat in de wateren van de zondvloed omkwam. God Zelf gaf Noach de boodschap van de gesloten deur: ‘Mijn Geest zal niet altoos twisten met den mens, dewijl hij ook vlees is; nochtans zullen zijn dagen honderd en twintig jaren zijn’ (Genesis 6:3).”

„Er was een gesloten deur in de dagen van Abraham. De barmhartigheid hield op te pleiten met de inwoners van Sodom, en allen behalve Lot, met zijn vrouw en twee dochters, werden verteerd door het vuur dat uit de hemel werd neergezonden.

„Er was een gesloten deur in de dagen van Christus. De Zoon van God verklaarde aan de ongelovige Joden van die generatie: ‘Uw huis wordt u woest gelaten’ (Mattheüs 23:38).”

Toen dezelfde oneindige macht in de stroom van de tijd neerzag op de laatste dagen, verkondigde zij door Johannes: ‘Dit zegt Hij die heilig is, die waarachtig is, die de sleutel van David heeft, die opent en niemand sluit; en sluit en niemand opent’ (Openbaring 3:7).

„Mij werd in een visioen getoond, en ik geloof nog steeds, dat er in 1844 een gesloten deur was. Allen die het licht van de boodschappen van de eerste en de tweede engel zagen en dat licht verwierpen, werden in duisternis achtergelaten. En zij die dit aanvaardden en de Heilige Geest ontvingen, die de verkondiging van de boodschap uit de hemel vergezelde, en die daarna hun geloof verloochenden en hun ervaring als een dwaling bestempelden, verwierpen daardoor de Geest van God, en Hij pleitte niet langer met hen.”

“Degenen die het licht niet hadden gezien, droegen niet de schuld van de verwerping ervan. Alleen de groep die het licht uit de hemel had veracht, kon door de Geest van God niet worden bereikt. En tot deze groep behoorden, zoals ik heb verklaard, zowel zij die weigerden de boodschap aan te nemen toen die hun werd gebracht, alsook zij die haar, nadat zij haar hadden aangenomen, later hun geloof verloochenden. Dezen konden een schijn van godsvrucht hebben

en belijden volgelingen van Christus te zijn; maar daar zij geen levende verbinding met God hadden, zouden zij gevangen worden genomen door de misleidingen van Satan. Deze twee groepen worden in het visioen getoond—zij die het licht dat zij hadden gevolgd tot een dwaling verklaarden, en de goddelozen van de wereld die, nadat zij het licht hadden verworpen, door God waren verworpen. Er wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar hen die het licht niet hadden gezien en daarom niet schuldig waren aan de verwerping ervan.” Selected Messages, boek 1, 62, 63.

“Zij die door het geloof Jezus volgen in het grote werk der verzoening, ontvangen de weldaden van Zijn middelaarschap ten behoeve van hen, terwijl zij die het licht verwerpen dat dit werk van bediening openbaart, daarvan geen voordeel ontvangen. De Joden die het licht verwierpen dat bij Christus’ eerste komst was gegeven, en weigerden in Hem te geloven als de Zaligmaker der wereld, konden door Hem geen vergeving ontvangen. Toen Jezus bij Zijn hemelvaart met Zijn eigen bloed het hemelse heiligdom binnenging om over Zijn discipelen de zegeningen van Zijn middelaarschap uit te storten, werden de Joden in volslagen duisternis achtergelaten om hun nutteloze offers en offeranden voort te zetten. De bediening van typen en schaduwen had opgehouden. Die deur waardoor de mensen voorheen toegang tot God hadden gevonden, stond niet langer open. De Joden hadden geweigerd Hem te zoeken op de enige wijze waarop Hij toen gevonden kon worden, namelijk door de bediening in het heiligdom in de hemel. Daarom vonden zij geen gemeenschap met God. Voor hen was de deur gesloten. Zij hadden geen kennis van Christus als het ware offer en de enige Middelaar voor God; daarom konden zij de weldaden van Zijn middelaarschap niet ontvangen.”

“De toestand van de ongelovige Joden illustreert de toestand van de zorgelozen en ongelovigen onder de belijdende christenen, die willens onkundig zijn van het werk van onze barmhartige Hogepriester. In de zinnebeeldige dienst, wanneer de hogepriester het Allerheiligste binnenging, werd van geheel Israël verlangd dat het zich rondom het heiligdom verzamelde en op de plechtigste wijze zijn ziel voor God verootmoedigde, opdat het de vergeving van zijn zonden mocht ontvangen en niet uit de gemeente zou worden afgesneden. Hoeveel noodzakelijker is het dan op deze antitypische Grote Verzoendag dat wij het werk van onze Hogepriester verstaan en weten welke plichten van ons worden verlangd.”

„Mensen kunnen niet ongestraft de waarschuwing verwerpen die God hun in barmhartigheid zendt. In de dagen van Noach werd vanuit de hemel een boodschap tot de wereld gezonden, en hun behoud hing af van de wijze waarop zij die boodschap behandelden. Omdat zij de waarschuwing verwierpen, werd de Geest van God aan het zondige mensengeslacht onttrokken, en zij kwamen om in de wateren van de zondvloed. In de tijd van Abraham hield de genade op te pleiten met de schuldige inwoners van Sodom, en allen behalve Lot met zijn vrouw en twee dochters werden verteerd door het vuur dat uit de hemel neerdaalde. Zo was het ook in de dagen van Christus. De Zoon van God verklaarde tot de ongelovige Joden van dat geslacht: ‘Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten.’ Matteüs 23:38. Vooruitziende naar de laatste dagen verklaart dezelfde oneindige Macht met betrekking tot hen die ‘de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden’: ‘En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen gehad hebben in de ongerechtigheid.’

2 Thessalonicenzen 2:10–12. Naarmate zij de leringen van Zijn woord verwerpen, trekt God Zijn Geest terug en laat Hij hen over aan de verleidingen die zij liefhebben.” The Great Controversy, 430, 431.